

ПОПІВКА

— село Полтавського (до 2020 — Карлівського) району Полтавської області. У червні 2020 Попівську сільську раду зараховано до Карлівської міської громади. П. знаходиться на лівому березі р. **Орчик** (притока **Орелі**, бас. **Дніпра**; на протилежному березі — м. Карлівка), за 50 км від обласного центру та 4 км від залізничної ст. Карлівка. Площа 14,08 км². За переписом населення 2001, проживали 3277 осіб; 2023 — 2541 особа; переважно українці. Проходить автомобільний шлях Полтава—Берестин, що розділяє село на 2 майже рівні частини, які до 1960 були окремими населеними пунктами (П. і Захлюпанка; окремо існували Попівська та Захлюпанська сільські ради). Тут досліджено 20 пам'яток архітектури, зокрема зрубної культури, передскіфського часу, енеоліту, бронзового та залізного віків, козацької доби. П. вперше згадується у писемних джерелах наприкінці 18 ст. Назва походить від найпоширенішого тут прізвища Попових. На початку 19 ст. проживали 178, 1836 — 424 особи чоловічої статі. Село належало графам Розумовським. Входило до Костянтиноградського (1921—22 — Конградський, 1922—23 — Красноградський) пов. Полтавської губ. 1849 землі Карлівського маєтку з П. придбала велика княгиня Олена Павлівна — дружина Михайла Павловича (син імператора Павла I). Від 1873 навколишніми землями володіли її нащадки. На початку 1860-х рр. мешкали 1122, 1885 — 1700, 1911 — 3036 осіб. Захлюпанка (за розташуванням у болотистій місцевості) спочатку кілька десятиліть вважалася частиною м-ка Карлівка, її історія розпочалася 1866, коли були засновані Карлівський крохмальний завод (єдиний у губернії) та робітниче поселення поблизу нього. У 1880-х рр. у П. працював 21 вітряний млин. Під час воєнних дій 1918—20 влада неодноразово змінювалася. 1923—25

— у складі Красноградської, 1925—30 — Полтавської округ; 1932—37 — Харківської, від 1937 — Полтавської областей; 1923—2020 — Карлівського, від 2020 — Полтавського р-нів. На початку 1920-х рр. Захлюпанка офіційно стала окремим населеним пунктом. 1923 у П. проживали 3176, у Захлюпанці — 3290 осіб. Жителі потерпали від голодомору 1932—33, у ті часи крохмальний завод врятував від голодної смерті чимало місцевих мешканців (у 1990-х рр. освячено пам'ятний хрест). Багато людей зазнали сталінських репресій. Від вересня 1941 до вересня 1943 — під німецькою окупацією. У братській могилі поховано 13 воїнів, які полягли 1941 в оборонних боях. На фронтах 2-ї світової війни загинули 245 воїнів-земляків (встановлено пам'ятний знак). У лютому 1960 Захлюпанку приєднали до П. У 1960-х рр. проживали понад 4 тис. осіб. 1985 відкрито погруддя І. Котляревського. Нині працюють ТОВи «Докучаєвські чорноземи» та «Промінь» (виращування зернових та ін. культур). Діють 2 гімназії; Будинок культури, клуб, 2 бібліотеки; лікарська амбулаторія, фельдшерсько-акушерський пункт. 2012 засновано Музей-світлицю. Місцеві колективи художньої самодіяльності багато разів ставали лауреатами та переможцями районних, регіональних і всеукраїнських конкурсів. 2018 дитячий театр мініатюр «Кіндер-Сюрприз» отримав звання зразкового. Є парк і лісопарк. Потреби вірян забезпечують православні церкви Пресвятої Трійці та пророка Іллі. Серед видатних уродженців — хімік **Б. Драч**, журналіст, письменник **О. Винокуров**, учасник 2-ї світової війни, Герой Радянського Союзу **В. Кізь**, діяч ОУН **С. Сапун**. Почесних звань удостоєні: **Л. Водолога** (Герой Соціалістичної Праці), **С. Мілаш** (Заслужений юрист України), **Н. Мирна** (Заслужений працівник торгівлі УРСР).

І. В. Василенко

Бібліографічний опис:

Попівка / І. В. Василенко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2025. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-891610>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України (докладніше).